

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy
Państwowe - Nadleśnictwa P.

z udziałem A. G., Z. G., G. W., P. W., B. W., W. S., W. M., W. O., D. O., M. T., E. T.
i H. W.

o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa
Leśnego Lasy Państwowe - Nadleśnictwa P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku
z 20 października 2023 r., IV Ca 762/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania B. W. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia wnioskodawcy do dnia zapłaty;

3. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania Z. G. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia wnioskodawcy do dnia zapłaty;

4. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania H. W. kwotę 4 050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia wnioskodawcy do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe – Nadleśnictwo P. wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Słupsku z 20 października 2023 r., którym oddalono wniosek o stwierdzenie nabycia nieruchomości przez zasiedzenie.

Skarżący uzasadnił potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością, wynikającą z błędnego przyjęcia, że stan siły wyższej zachodził w okolicznościach sprawy od 5 kwietnia 1958 r. (tj. od momentu wejścia w życie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży nieruchomości Państwowego Funduszu Ziemi oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego) do 1 września 1980 r. i wynikał z samego faktu obowiązywania tej ustawy, co stanowi pominięcie dotychczasowych wypowiedzi Sądu Najwyższego, zgodnie z którymi sama treść ustawy z 1958 r. nie może wywoływać stanu zawieszenia wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący pominął ustalone w sprawie okoliczności, takie jak status społeczny poprzedników prawnych uczestników postępowania oraz rzeczywiste

próby przeciwstawienia się zajęciu majątku ziemskiego podejmowane po wejściu w życie ustawy z 1958 r. Uwzględniając te fakty oraz biorąc pod uwagę analogiczną sytuację licznych właścicieli ziemskich w powiecie chojnickim i okolicach sądy powszechne oceniły, że w świetle okoliczności tej sprawy usprawiedliwione było przyjęcie tzw. zawieszenia wymiaru sprawiedliwości. Nie sposób zatem przyznać racji skarżącemu, że jedyną przyczyną uwzględnienia zawieszenia biegu zasiedzenia w niniejszej sprawie było obowiązywanie ustawy o sprzedaży nieruchomości Państwowego Funduszu Ziemi.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obu skarg do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mariusz Załucki

[SOP]

[r.g.]